

MEHMET AKBULUT

DENİZLER ARSLANI

BİR BARBAROS ROMANI

CARPE
DIEM

MİDİLLİ ADASI

Adaya doğru yol alırken Midilli kıyıları gayet hoş görünmüştü Hızır'ın gözüne. Dorukları taçlandıran çam ağaçlarının keskin kokusu, rüzgârın serin kanatlarına binercesine denizin iç kesimlerine kadar ulaşıyordu. Yamaçlara dek uzanan zeytin ağaçları ise adaya ayrı bir güzellik katıyordu. Küçük evler, uzaktan daha da küçülmüş görünüyordu.

Midilli'nin köylüleri daha çok doğu tarafında yerleşik düzen almıştı. Halk, sanki buranın bereketinin diğer yerlerden üstün olduğuna inanırdı.

Tekne iyice yaklaşmıştı kıyıya. Yanındaki leventlerine “Gaziler, verdiği nimetler için Allah’a şükürler olsun!” diyerek onların hareketlenmelerini sağladı.

“İnsanın doyduğu yeri sevmesi olması gereken bir davranıştır. Fakat doğduğu yerin ayrı bir kıyme-

ti var olsa gerek. Çünkü ne zaman bu ada gözüme görünür, işte o zaman çocuklaşırım âdeta.”

Leventlerden birisi “Vatan gibi mi Reis?” diye söylendi.

Önce gülümsedi sonra içini çekti Hızır Reis. “Galiba doğru dersin Sefer yiğidim. Vatana karşı muhabbet hissi iman gibidir. O sebeptendir ki ‘Vatan sevgisi imandandır’ ifadesi dilimizde yer etmiş.”

Midilli limanına ulaşınca akşam namazından sonra Hızır Reis ve leventleri, Şeyh Hüsameddin’in dergâhında bir sohbete katıldılar. Şeyh, kısa bir konuşmanın ardından rahatsızlığını dile getirip affını istedi. Zaten yabancıları olmadıkları bu mekânda adamlarıyla sohbetine devam etti Hızır Reis.

“Yiğitlerim, inşaallah muradımız bir süre Midilli’de kalıp yakınlarımızla hasret gidermek. Malumunuz burası bizim vatanımız. Yüzümüzü kızartacak, bizi halk önünde utandıracak hiçbir olaya karışmayacaksınız. Rabbim bizlere hem dünyada hem de ahirette yüzümüzü ak edecek işlere vesile olabilmeyi nasip eylesin.”

Leventler hep bir ağızdan “Amin!” diyerek dergâhın küçük salonunu inlettii. Ahşap aksamın boşluklarında kıvrıla kıvrıla hareket eden mum alevinin dumanları, ortama ulvî bir hava veriyordu.

Leventlerin ortasında oturan Hızır, asırlar öncesinden gelip de bu yiğitlerin arasına çökmüş Dede Korkut gibi görünüyordu. Leventlerin gözünde,

genç yaşına rağmen bir baba, bir ata gibiydi Hızır Reis. Bu yüzden o ne derse söylediği emir olarak anlaşılır ve mutlaka ona itaat edilirdi.

Omuzundaki cübbe sıyrılıp oturduğu koç postunun üstüne düştü. Konuşmasa ve öylece dursaydı, o ulvî havanın tesiriyle leventlerin gözünde sonsuza kadar Dede Korkut olarak kalacaktı belki de.

“Hızır Reis ve leventleri ümmeti Muhammedi incitip zulüm ettiler diye bir laf dolanacak olursa eğer...”

Oturduğu yerde biraz doğruldu ve her iki elini de bağdaş kurduğu dizlerinin üzerine dikti. “Âleme ibret olsun diye onu urganda sallandırırım” diyerek yarım bıraktığı cümlesini tamamladı.

Yiğitlerden herhangi bir tepki gelmedi. Hızır Reis’in hem yaptığı işlerde hem söylediği sözlerde ne kadar ciddi bir tavır takındığını bilmeyen yoktu. İtiraz gelmediğini gören Reis sözlerine devam etti.

“Her ne ticaret yaparsanız yapın, bunu gönülleri hoş ederek yapacaksınız. Gücümüz yettiğince herkesten hayır duasını alacağız. Yeryüzünün üstünden çok altında vakit geçireceğiz. Bu hayatın bir de öbür tarafı var. Burası benim evim, sizlerde ailem sayılırsınız. Ben bu topraklarda doğdum. Suyunu içip ekmeğini yedim ve o ekmeği yemeye devam ediyorum, devam edeceğiz.”

Adaya geldiklerinin ertesi günü Hızır Reis halkın arasında gezintiye çıktı. Onun gelişiyle birlikte ortalık bayram yerine dönmüştü. Elini öptüğü yaşlı bir kadın, koluna sarılmış onu bırakmıyordu.

“Allah senden razı olsun Hızır’ım, aslanım, yavrum! Damadım ölünce bize sahip çıktın. Gelinim ve torunum, verdiğin o elli koyunla evimizi çekip çeviriyorlar. Ne kadar dua etsek azdır yavrum!”

Yaşlı kadının bu davranışı karşısında gözleri yaşarmıştı Hızır’ın.

“Bizim tüm çabamız kardeşlerimizin, müminlerin rahatı içindir anacığım. Senin gönlün şâd olsun, duanı eksik etmeyesin!” dedikten sonra yaşlı kadını Allah’a emanet edip oradan ayrıldı.

O gün akşama kadar Midilli halkının ne kadar derdi, sorunu varsa onları halletmeye çalıştı. Ulaştıklarını kendisi çözdü, ulaşamadıklarına adamlarından bazılarını vekil tayin etti. Hızır Reis’in en çok sevdiği işlerden birisi, yetimleri ve öksüzleri sevindirmektir. Sünnet olamayan ne kadar garip çocuk varsa, tespit ettirip onları sevindirdi. Evlenme çağına geldiği halde fakirlikten evlenemeyen gençlere çeyiz yardımı yaptı. İsminin hakkını veriyor, her işe Hızır gibi yetişiyordu.

Midilli’de günler böyle güzel geçerken adada istenmeyen, hoş gitmeyen durumlar ortaya çıkmaya başladı. Halk, endişe bulutunu adanın üstüne çoktan bir tül gibi örtmeye başlamıştı. Peki, ne

olmuştı da birden hava değişmişti? Halkı tedirgin eden durumun sebebi neydi?

GENÇ LEVENTLER

Şöhreti, denizlerin dışında karada da yayılan Hızır'ın Midilli'ye geldiğini duyan pek çok genç delikanlı, onun levendi olmak için adaya gelmişti. Aralarında gerçekten işe ihtiyacı olanların yanı sıra macera peşinde koşmaya hevesli gençler de vardı. Durum böyle bir hal alınca adada küçük sorunlar belirmeye başladı. Hatta adaya gelenlerden birisi, yemek yediği ve konakladığı küçücük bir handa ücretini ödemeye yanaşmamıştı. Üstelik “Ben Hızır Reis'in adamıyım, ücret talep ediyorsan git ondan al” diyerek saygısızlık etmişti. O güne kadar böyle bir vaka ile karşılaşmayan hancı ne yapacağını şaşırılmıştı. Derhal yanında çalıştırdığı Rum çocuğu Aleksi'yi Hızır'a göndermişti.

Aleksi, durumu olduğu gibi aktardıktan sonra kendisine ne söyleneceğini beklemeye koyulmuş-

tu. Hızır Reis, kesesinden çıkardığı birkaç akçeyi çocuğun eline döküverdi.

“Ustana çok selamımı söyle. Bunları da ona zarar tazmini olarak gönderdiğimi bildir.”

Akçeyi alan çocuk, hâlâ orada öylece dikilmeye devam ediyordu.

“Haydi bakalım, daha ne bekliyorsun? Doğru işinin başına!” deyip Aleksi’yi gönderen Hızır Reis adamlarını yanına çağırttı. Bir an önce bu nahoş durum düzeltilerek halkın huzursuzluğuna son vermek gerekiyordu. Çünkü buna benzer birkaç vakanın daha haberi gelmişti.

“Demek ki adaya yeni gelenler bizi tanımıyor. Hemen etrafa tellallar çıkartın. Hasan, Kemal, Halil! Siz de bu gelenler kimlermiş, getirin bakalım.”

“Ey ahali! Ey hürmetkâr Midilli halkı! Çarşıda, pazarda, handa karşılığı ödenmeyen bir iğne bile elinizden çıkmışsa derhal Hızır Reis’in emriyle bana gelsin. Elinden iğnesi alınana çuvaldız vereyim. Biz buraya beddua almaya değil Allah’ın izniyle hayır dualarınızı almaya geldik. Hiç kimsenin ırzına, malına mülküne bir zarar gelsin istemiyoruz. Duyduk ki Hızır Reis’e katılmak maksadıyla gelen bazı nadanlar, halkın içinde huzursuzluk çıkarmışlar. Bundan reisimizin kesinlikle haberi yoktur. O sebeple gönlü kırılan, hüzne uğratılan hiçbir kimsenin yaşadığı mağduriyete rızamız yoktur ve dahi olması da temenni edilemez. Bu ilandan

sonra yaşanması muhtemel olayların sorumluları en dehşet verici şekilde cezaya uğrayacaktır. Bu böylece biline!”

Hızır Reis’in yanında ve ona yakın olanlar, mutlak surette nasıl davranmaları gerektiğini iyi bilirlerdi. Hele de onun memleketi, doğduğu yer olan bu adada davranışlarına hususiyetle dikkat ederlerdi. Çıkarılan bu tellalların halkın arasında söyledikleri yüreklere su serpmiştii.

Akşama doğru halkın huzursuzluğuna sebep olduğu söylenen yirmi kişi Hızır Reis’in huzuruna çıkarıldı. Farklı yerlerden geldikleri belli olan bu gençler, sebep oldukları rahatsızlığın farkına yeni yeni varmış gibiydiler. Yüzlerindeki ifadeden ne yaptıklarının farkında olmadıkları aşikardı. Tecrübesiz ve adabı muaşeretten yoksun gençleri rencide etmeden karşıladı Hızır Reis.

“Evvla memleketime hoş geldiniz” diyerek onların sıkılğan ruhlarına ferah bir hava bahşetti. İçlerinden biri gözlerini yerden kaldırarak sanki diğerleri adına sözcüymüş gibi cevap verdi.

“Pek de hoş gelmiş olmadık galiba Reis.”

Tekrar başını yere eğen gence ismini sordu Hızır.